

DE NIEUWE TONEELBIBLIOTHEEK

Deze tekst is afkomstig van de online bibliotheek op www.denieuwetoneelbibliotheek.nl.

De rechten, inclusief en met name de rechten voor uitvoering, liggen voor alle teksten bij de auteur en het is dan ook verplicht om voor elke vorm van uitvoering toestemming bij de betreffende schrijver aan te vragen. Voor elke schrijver is het van groot belang om te weten of zijn teksten worden uitgevoerd, dus neem alstublieft bij elke lezing, encenering, bespreking in het onderwijs e.d. even contact op met de auteur! Het contact adres voor deze tekst is:

Schrijver	Judith de Rijke
Titel	Zout
Jaar	1999
Uitvoering	

Copyright (C) 1999 by Judith de Rijke

ZOUT

naar

'Zout op mijn huid'

van Benoîte Groult

BEDRIJF 1
JONGEREN AAN ZEE

SCENE 1

Gauvain is met een mes in de weer. George staat, balancerend op een grote steen, en kijkt naar hem. Na enige tijd.

Gauvain: Wat doe jij daar?

George: Niets

Gauvain: Sta je daar al lang?

George: Ja.

Gauvain: Je mond staat open.

George: Ik kijk naar de zee.

-

Gauvain: Blijf je daar zo staan?

George: Is dit strand niet van iedereen?

Ik woon,
ik hoor hier.
Dit is mijn steen.

-

gaat zitten
Ik kijk naar de zee.
Dat mag.

Gauvain: Pas maar op dat je niet vies wordt.

George: Ik zit hier vaak,
ik zit hier graag,
ik zit hier elke zomer.

En 's winters,
als het koud is,
wacht alles tot ik terug ben.

Dan is alles alleen.

Gauvain: Au!
snijdt in zijn vinger

-

George: Waarom kom jij nooit zwemmen, daar.

Gauvain: Bezig, zie je toch.

George: Je zus zwemt wel met ons, daar.

Gauvain: En?
En?
En?

Ik zwem niet,
ik duik, 's nachts,
en alleen als het echt flink tekeer gaat.
Van die rotsen, daar.

George: Waarom ben jij altijd alleen?

Gauvain: *zwijgt*

George: *fluisterend*
Ben jij nog een jongen snotjoch?
Heb jij het ooit al eens gedaan?

-

Gauvain: Til je rokje eens op.

George: Krijg ik dan dat zakmes?
gaat heel dicht bij hem staan

Ik hoor muziek...

Gauvain: Nou ik hoor niets.

George: *danst op het ritme van de golven*

Gauvain: Jij bent nog veel te klein sprinkhaan!

George: Waarvoor.

Gauvain: Hiervoor.

George: *propt zeewier onder haar truitje*

Kijk.

Ik heb ook al stugge haren...

-

Snotjoch?

Gauvain: Ja?

George: Jij ruikt naar de zee.

loopt weg

SCENE 2

George zit te wachten op de steen. Gauvain komt aangewandeld. Hij gaat naast haar zitten.

George: Ga je me nu doorboren?

Gauvain: Wat?!

George: Of je me nu doorboren gaat?

Gauvain: Nee.
Wil je dat?

George: Geheime wensen horen uit te komen.

Gauvain: Het is een hele klus.

George: Ik heb koekjes meegebracht.

-

De hoeveelste ben ik in jou rij?

Mij mag je nooit vergeten...

Gauvain: Nee.

George: Zweren!

Gauvain: Ik zweer.

George: Op?

Gauvain: Het graf van mijn broer,
die slaapt,
in de groene velden.

George: Wiervelden.

Gauvain: Wiervelden.
spuugt tussen twee vingers

-

Ze zeggen dat het pijn doet.
Die allereerste keer, sprinkhaan,
is als bliksem,
dwars, door je hoofd.
Tjak!

George: Ik hou van onweer en van donder, jij?
't Is als de eerste keer een wonder zien.

Gauvain loopt weg, ondertussen zichzelf warmte toeslaand.

George: Wat zoek je?

Gauvain: De stok.
We moeten jou wel eer aan doen.
spuugt op een enorme stok

Zo. Ga maar liggen, daar.

George: Het ligt vol stenen daar.

Gauvain: Je moet je ogen dicht doen,
en stevig aan iets anders denken.

George gaat liggen en sluit haar ogen.

Gauvain: Waar denk je aan?

George: Aan jou.

Gauvain: Denk maar aan een mooie kermis,
met lichtjes en muziek.

streng
En?

George: Ja.

Gauvain: Dan moet je nu je benen zo doen.

George doet haar benen uit elkaar. Gauvain slaat hard met de stok op haar hoofd.

George: Au!

Gauvain: Het is gebeurd.

George: Ik zie geen bloed.

Gauvain: Omdat het flitsend snel ging.

Gauvain gaat naast haar zitten op de steen. Ze kruipen heel dicht bij elkaar en eten koekjes.

George: De zee is in ons bloed gekropen...

Gauvain: Ja?

George: Ja.

Gauvain: Mooi...

SCENE 3

George en Gauvain staren voor zich uit. Ze wiebelen met hun benen, zittend op de steen.

Gauvain: Ik heb iets.
Je moet je ogen dicht doen.

Niet door de kieren gluren!

George: *doet een hand voor haar ogen*
Nee.

Gauvain: Goed.
Nu mag je je hand weg doen.

George: Sprinkhanen.

Gauvain: Kun je zien dat jij een mooie bent.

George lacht en geeft hem een vlugge kus.

George: Kunnen ze vliegen?

Gauvain: Zie jij vleugels?!
Zie jij soms vleugels?!

Als je thuis bent, George,
in je zilveren huis bent,
daar mag je ze loslaten.
Dat ze dan een stralend leven krijgen.
En kinderen ook, heel veel,
die worden geboren in zilver licht...

Niet?

George: Ben je verdrietig, snotjoch?

Gauvain: Verdrietig?!
Verdrietig?!
Ik?!
Ha, ha.
Dat zou een goeie zijn.

George: Hij stoot zijn kop, daar,
weet je.
Steeds opnieuw.
Omdat er overal plafonds zijn.

Gauvain: Verdrietig, tggg.
Tggg.

zacht
En ergens op een heel groot plein,
waar het vol rooie auto's is?

George: Hij hoort niet in de stad.

Gauvain: Hoe moet het dan met jou daar,
sprinkhaan,
hoe kun jij daar dan vrolijk zijn?

Ze staren naar de sprinkhanen.

Gauvain: Goed.
Jij mag beslissen wat we doen.

George: We kunnen ze loslaten,
kijken waar ze heengaan.

Gauvain: Jou achterna...
geeft haar een vlugge kus

Zo, dan hoeft het straks niet meer.

George: Kom!

George en Gauvain draaien het deksel van de pot.

George: Kijk daar gaan ze.

Gauvain: Daar gaan ze!
Daar gaan ze!

George: Daaag.

Gauvain: Dag jongens!
 Daaag.

Ze zwaaien, dan wordt het stil.

George: Zal je mijn steen voor me bewaken?

Gauvain: ‘k Probeer eraan te denken.

 Nou.

 ‘k Moet er van tussen.

George: Snotjoch, zie ik je weer als het zomer wordt?

Gauvain: *rent weg*

George: *alleen*
 Dag...

SCENE 4

Een paar jaar later.

George en Gauvain zijn jonge volwassenen geworden. Ze zitten enigszins stijfjes naast elkaar op de steen. Na een lange stilte.

Gauvain: Wat doe je?

George: Ik denk na.

Gauvain: Waar denk je aan?

George: Aan ons.

Gauvain: Ons?

George: Ja,
ons.

Gauvain: Er is geen ons.

George: Nee?

Gauvain: Niet meer.
Ons is dood.

George: Dood?

Gauvain: Ja.
Ons is dood.
Schrik je?

George: Het nieuws komt onverwachts.

George: Is ons er wel geweest, ooit?

Gauvain: Vroeger,
lang geleden.

George: Wanneer precies?

Gauvain: Je was erbij.
Jij zou dat moeten weten.

George: Droeg je zwart?
Heb je gehuild?

Gauvain: 't Is heel geleidelijk gegaan.

George: Wie heeft ons naar zijn graf gebracht?

Gauvain: Dat deed ik,
ik alleen.
Ik wist niet waar jij was.

George: Waaraan is ons dan dood gegaan?
Wanneer is ons dan dood gegaan?

Gauvain: Toen ons werd vergeten.

George: Ons zat veilig in mijn hoofd,
altijd.

Gauvain: Daar kon ons niet van leven.

George: Zullen we ons nieuw leven inblazen?

Gauvain: 'k Heb al een nieuwe.
Jij niet?

George: Is het een mooie?
Die nieuwe ons van jou?

Gauvain staart naar de grond.

George: *zacht*
Ons was mooi hè,
onze ons.

Gauvain: Wat deed jij toen je daar was?
Wat dacht je toen je daar was?
Waar was je toen het zomer was?
Waarom ben je nooit, nooit-

Je lacht?

George: Ik zie ons!

Gauvain: Waar?

George: Daar!

Gauvain: Die is voorgoed begraven.

George: Ons breekt zich door de aarde heen.
Onze ons breekt alle regels.
Kijk!

Gauvain: Nee.
Ik zie niets.

George: Ons is jarig!
Ons is jarig!
Ons werd drie jaar vandaag.

-

Kom eens?

Gauvain: George....

George: Kom eens.

Gauvain: Nee, niet.
Ik kan niet, niet-

George...

George: *fluistert*
Ik heb hier zolang op gewacht.

Gauvain: *piept*
Maar-
Ik ben verloofd.

George: En?

Ja, ja.
Nu!

Gauvain: Wat ben je zacht...
Wat ben je zacht...

George en Gauvain bedrijven de liefde.

BEDRIJF 2
DE STAD

SCENE 1

Een goedkope kamer in een Parijs hotel.

George: Zo, we zijn er.

Gauvain: Ja, we zijn er.

George: Steile trappen.

Gauvain: Hoog.

George: Geen balkon.

Gauvain: Ook geen uitzicht.

George: Hotel de Zwaantjes,
goedkoop en smerig.
Maar ik zie jou.

Gauvain: En?

George: U hebt iets van een vis,
een vis op het droge...

Gauvain: *verlegen*
Wel een beetje mooie vis?

George: *knikt*

Gauvain: Waar zet ik mijn koffer?

George: Daar, om het hoekje,
bij die kast.

ijsbeert door de ruimte
Ontbijt, tussen acht en tien,
is bij de prijs al in begrepen.
's Ochtends een rondleiding,
de Eiffeltoren, het Louvre...
Lunch op Montmartre.
's Middags,

tijd voor musea,
en nog meer cultuur.

Gauvain: En 's avonds?

George: *gaat ineens dicht bij hem staan*
Ontspanning naar keuze.

Gespannen stilte. George legt een hand van Gauvain op haar rechterborst.

Gauvain: O.

George: Ja, zo.
U lijkt me wat gespannen.

Is het de stad?
Is het wat veel?

Gauvain: Veel. Ja. Veel.
Het is allemaal wat veel.

Ik ben net aangekomen.

George: Nergens zeewier,
wild van geur.
Geen wild geurend zeewier.

fluistert
Overal zitten hoeren...

De geur van zeewier doet aan seks denken.
Vindt u dat ook?

George legt zijn andere hand op haar andere borst. Gauvain durft zich nauwelijks te bewegen.

George: Geniet u?
Van hoerenspel, overspel,
bloedend geil bedrog...

Gauvain: Jezus!!!

Gauvain rukt zich los. Beiden lopen, kriskras, gaan zitten, ver uit elkaar. Stilte.

Gauvain: *zacht*
 George?

George: Ja?

Gauvain: Waarom doe je dit?

George: Waarom ben jij gekomen?

Gauvain zwijgt. George gaat staan. Ze kleedt zich uit, trillend. Ze toont hem al haar lichaamsdelen.

George: Kijk, deze arm,
 dit been,
 mijn buik...
 Eerlijk.

Gauvain: George?

 Huil je?
 George?

George staat nogal naakt te staan. Gauvain loopt naar haar toe.

Gauvain: Stil maar sprinkhaan.

Hij tilt haar op, resoluut, en draagt haar naar het bed.

George: Gauvain?

 Laat je me voelen,
 dat je er bent,
 dat ik het ben,
 dat jij het bent.
 Dat jij, precies, dezelfde bent.
 Dat niets,

niets jou,
dat niets,
niets ons,
dat niets iets heeft veranderd?

Gauvain: Lieve, lieve sprinkhaan...

George: *kruipt dicht tegen hem aan*

Gauvain: Was je een beetje zenuwachtig?

George: Welnee.

Beiden lachen.

SCENE 2

George en Gauvain zitten in een badkuip die in het midden van de kamer staat. Zij met haar rug tegen zijn buik, haar armen om zijn hals geslagen. Er drijven plantjes in het water.

George: Gauvain?

Gauvain: Ja?

George: Kun je,
kun je me zeggen-

Zeggen,
hoe het voelt,
als je,
wat je voelt,
wanneer je....

Als jij,
als hij,
bij mij,
in mij-
lacht nerveus

Gauvain: O.

George: Ja...

En dat je dan maar blijft bewegen.
kriebelt met een plantje in zijn oor

Ik wil dat zo graag weten.
vlijt zich nog dichter tegen hem aan

Gauvain: George.
Ik weet niet goed-

George: Alsof je ogen hebt, daar,
oogjes, op stokjes.
De oogjes van een heel klein dier.
Of, stel,
stel je voor,
jij als kleine onderzeeër.
Je laat jouw kromme kijkbuis,

in dat diepe stille water gaan.
Voor mij, alleen voor mij,
in mij.
Opdat ik zie wat niemand zag.

George kriebelt met het plantje. Gauvain kucht.

Gauvain: 't Is-

George: Ja...

Gauvain: Er als een wereld onder water, daar.

George: *streelt zijn hals*
En?

Gauvain: Een wondertuin,
een grot.

George: En?
En?

Gauvain: Een schacht, vol,
dichtbegroeid,
met buitenaardse planten...

George: Vleeseters,
cactussen,
bloedbloemen, met enge haken?
Vuurspuwers die kotsen,
vlammen uitbraken?

Gauvain: Nee,
't is er mooi,
heel mooi.
En alles zacht, zacht.

In de verte brandt een licht.

George: *gespannen*
Ben ik strak?

Gauvain: Ja, strak.

George: En verder?

Gauvain: Fel gekleurde bloemen,
knoppen, die open knappen, wild.
Zuigend zuigen mij...
En dan plotseling weer dicht.

George: Meer!

Gauvain: *ogen dicht*
Er is een wand,
wanden, kussens,
die traag om mij bewegen.

Overal een hartenklop.

George: Ja.
Ja?

Gauvain: Deuren waar ik door kan gaan,
een kamer.
Weer een kamer.

George: Elke ruimte steeds weer anders?

Gauvain: Plots een diep verborgen beek.

George tast naar zijn kruis.

George: Die diepzeeduiker van jou,
hij maakt zich op.

Gauvain: Ja.

George: Voor een duik,
in zeezout water.

betast hem
Kom je?

Gauvain: Nu?

George: Ja.

Ik wil kijken,
alles zien.

Gauvain: Zo?

George: Ja, zo,
hoe het-

Gauvain: George...

George: Al jouw zoute zout.
George duikt onder water, weer boven

Gauvain: George,
George toch-

George: Geef me-

Gauvain: Ja...

George: Geef me, jouw-
Jij, jou, alles.

Gauvain: *komt klaar*

George: Alles!
Alles!
Alles!

Ze gaat op hem liggen. Borst tegen borst. Ze zoent hem, tussendoor.

George: Dank je,
dank je,
dank je wel.

Dan strijdbaar, lachend, met geheven vuist als een echte Jeanne d' Arc.

George: Overal en altijd zout op onze huid!

Gauvain: Ja.

Overal en altijd zout op onze huid!

George: *neemt een slok badwater*

Gauvain: Lekker?

George: Heel erg lekker.

SCENE 3

George spreekt uiterst geconcentreerd, balancerend op een krukje. Gauvain zit bij het raam en heeft zich van haar afgewend.

George: *bezwierend*
Breng mij de ballen van de stier,
het beest dat jij hebt wildgemaakt,
met rood gekleurde cape, dansend,
op de door zon verschroeide aarde.
En toen de picadors staken,
met rood wat richting hemel spoot,
en ik bedruppeld,
zwaar van bloed,
terwijl jij danste, danste...
De lucht die trilde,
heet gemaakt,
alles even wild gemaakt,
gaf jij plots de genadestoot,
de dikke ader in zijn nek,
doorstoken, gebroken.
De aarde, oh zo vruchtbaar nu,
met klaprozen, vol rood, gezaaid.
Breng mij de ballen,
schenk mij jouw ballen,
breng mij de ballen van de stier...
sluit haar ogen

Zij wil hem naakt,
naakter dan naakt,
ze wil hem drinken,
stierenbloed,
briesende adem in haar nek,
zijn lichaam,
ai, ai.
Kom toch dichterbij,
zegt ze-

George probeert Gauvain op afstand aan te raken, hij wendt zich nog meer af.

George: *zacht*
Het doet pijn,
weet je.

Verschrikkelijk pijn.
Als al het vocht,
dat door een lichaam stroomt,
zijn uitweg niet kan vinden...

Gauvain: *kijkt haar aan*
Je weet wat ik wil, George,
je weet hoe ik het zie.

George: Gauvain.

Wij kunnen nergens wonen samen.
Wij horen in de piste-

Gauvain: Jij, George, jij.

George: Waar elke dag opnieuw,
het bloed wordt weggeveegd,
bloed, van het voorgaande gevecht...

Gauvain: Hou op.

George: In het midden van de stad,
of, ergens,
in de bergen...

Dat is waar wij,
steeds opnieuw,
elkaar zullen ontmoeten.

Altijd verlangen,
altijd zon,
altijd...

-

Gauvain: Ik kan, wil het zo niet.
Oké?
staat op

George: Gauvain.
sluit haar ogen

Jij zou nooit overleven,
in mijn druk bevolkte straten.
Jij hoort,

daar, waar de wind waait,
waar de wereld eeuwig ruimte is,
waar-

Gauvain: Genoeg, George, genoeg.

George: Mijn mooie lieve stierendoder...

Gauvain loopt richting koffer, George gaat abrupt staan.

Gauvain: 't Is alles of niets, George.
Zoek maar een andere stierendoder.

Ik heb geen zin te dansen in jouw piste.

George: Je doet me pijn.

Gauvain: Wie doet wie pijn,
verdomme.

Gauvain heeft zijn koffer gepakt.

George: Dus je gaat.

Gauvain: *kijkt haar aan*

George: We hebben nog een nacht, Gauvain...

Gauvain: *loopt richting deur*
Ik wil geen nacht in een bordeel.

George: Zak!

Gauvain: Dag George.

George: *roept*
Laat me afscheid van je nemen.

Gauvain is weg.

George: Kom.
Kom.
Je moet me in je armen nemen...

Gauvain komt terug en neemt haar op brute wijze.

BEDRIJF 3
DE TROPEN

Tien jaar later.

SCENE 1

Ergens op een kade. Gauvain kijkt uit over het water. George komt uit de diepte aangewandeld.

George: Doet u uw ogen eens dicht.

Gauvain: Pardon?

George sluit met haar handen de ogen van Gauvain.

George: Uw ogen,
of u uw ogen zou willen sluiten.
Voor mij.
Ja, zo,
goed zo.

Ik vraag het u,
opdat u ze kunt beschermen,
uw ogen.
Zoals men dat doet,
tegen te felle zon,
of wanneer er bloed is,
teveel bloed.
Mannenbloed, vrouwenbloed,
zo zelden verenigd,
bloed...
Kent u dat,
wanneer hitte de lucht doet trillen?
Op pleinen, straten,
stierenbloed.
Dorst, ik heb dorst.
Is er water?
Heeft u water?

Gauvain: George?

George: Het is ook uit zelfbescherming,

moet ik u bekennen,
dat u daar zo staat.
Ik ben nogal veranderd,
ziet u,
sinds uw ogen,
mij zagen,
de laatste keer, Parijs.
Weet u nog?

Uw ogen,
laat me denken,
dat moet zeker,
ja, zeker,
tien jaar geleden zijn,
ik wil de schrik erin niet lezen.

In een herinnering blijft alles...

Water.
Heeft u misschien water?
Ik heb dringend water nodig.
Ik moet spoelen,
mijn wond.
Water,
om te spoelen.
Ik heb een wond die nooit genas.

Gauvain: George ...

George: Ik tref u nu toevallig.
Maar u hoeft maar te knikken,
en geruisloos zal ik weggaan-

Gauvain: Laat me naar je kijken.

George: Nee, wacht,
u zou er spijt van kunnen krijgen.

Het bevalt mij,
u op uw rug te zien,
breed.

In alle rust wil ik kijken,
bekijken,
uw schouders, polsen,
De kleine haartjes op uw benen,

De weerbarstige krullen, brutaal, in uw nek.

Gauvain wil zich naar haar toe draaien.

George: Wacht, wacht.
Denk er eerst eens, rustig,
rustig over na.

Ik ben die stadse hoer, weet u,
door u verbannen uit uw leven...

Gauvain: George...

George: Maar tussen rennen en leven door,
dacht ik zo vaak aan, u...

Gauvain draait zich naar haar toe, beiden zijn lange tijd stil en kijken elkaar aan.

Gauvain: George.

George: Nee. Dit is een misverstand.

Het licht,
u doet me pijn.
wendt zich af

Ik wil met u praten, ziet u.
En die ogen,
nou ja,
ze hebben iets onschuldigs, blauw,
conversatie wordt al snel onmogelijk,
en-

-

Het spijt me.
U denkt,
woorden om zich te verbergen,
natuurlijk.
Klopt, klopt.

Maar ook om-

aan-

Zal ik naast u komen zitten?

Zo.

George gaat dicht naast hem zitten. Beiden kijken voor zich uit.

George: We zouden iets kunnen gaan eten.

Gauvain: Ik ben hier niet alleen,
getrouwd.

Wist je dat?

George: *knikt*
Ja.

Gelukkig?

Gauvain: *zwijgt*

George: We kunnen met zijn drieën gaan.

Niet?

Niet.

Gauvain: *zwijgt*

George: Je hebt me nooit gebeld,
geen brief,
zelfs geen kaartje.

Gauvain: En jij.

George: Schrijfverbod,
straatverbod.
Ik houd me aan de wet.

Gauvain: Het heeft me veel moeite gekost, toen.

George: *knikt instemmend*

Gauvain: “Je bent vandaag zacht als de eerste vrouw.”

George: Dus dat heb je onthouden...

Gauvain: 'k Heb alles van jou onthouden.

Je bloost?

George: Ja,
dat hoort bij poëzie.

Gauvain lacht. George pakt zijn hand.

George: Gauvain.
Was het een vergissing, onze ontmoeting?

Ze kijken elkaar aan.

George: Oeps!
Sterren suizen door de lucht,
de maan tolt om haar as....

Gauvain: Niet doen,
George.
Niet doen.

George: Wat?
Geef jij je verbeelding dan nooit eens iets cadeau?

Gauvain: Wat bedoel je daar nou mee?!

George lacht.

Gauvain: Je bent veranderd.

George: Jij ook.

Zij grijpen elkaar vast, zoenen en grijpen heftig.

Gauvain: Ik wil je zien.

George: Ik ben er.

Gauvain: Echt zien.

George: Met je handen?

Gauvain: Ook, verdomme.

George: We kunnen-

Gauvain: Nee.
Dat kunnen we niet.

George: Gauvain!

Gauvain: Nee.
Waar?

George: Ergens.

Gauvain: Verdomme.

George: Zeg ja.

Gauvain: Misschien.

George: Zeg ja.
ze zoent hem

Alsjeblieft...?

Gauvain tilt George op en draagt haar het toneel af.

SCENE 2

Midden op de dag. Een enorme hotelkamer. Centraal in de ruimte een buitenproportioneel groot bed waarin George en Gauvain. Hij, op zijn buik, uitgestrekt, hoofd op het voeteneinde. Zij ligt in haar volle lengte bovenop hem.

Gauvain: George?

George: Ja?

Gauvain: Dit is-

George: Wat?

Gauvain: Is dit niet een beetje veel?

George: Veel?

Gauvain: Veel van jou.

George: Je moet er lange tijd mee doen, straks.

Gauvain: Ik kan bijna geen adem halen.

George: Dat is de prijs voor schoonheid, mijn schoonheid.

Gauvain: 't Is anders knap benauwd hier.

George murmelt vreemde klanken.

Gauvain: Wat doe je?

George: Ik bescherm je.

Gauvain: O.

George: Tegen al het kwaad,
wat op je pad kan komen.
Als ik niet bij je bent.

Gauvain: Ah, zo.

George: Ja, zo.
betast zijn gezicht
Ai, er is een oog op je gericht.

Gauvain: Een wat?

George: Een oog,
een star, zwart oog.

Gauvain: *glimlacht*
En nu?

George: Shhht!
Je moet ontspannen.
Anders lukt het niet,
het bij je vandaan te houden.

George murmelt opnieuw vreemde klanken en geeft daarbij klopjes op zijn wang.

Gauvain: Au!
George..?

Je bent best zwaar.

George: “Schuld en boete..
schuld en boete.”

Oeioei,
het praat!
Het spuwt:

“Schuld... boete...
Schuld... boete...”

Gauvain: George.

George: Stil, luister!

Gauvain: Dit is niet grappig George.

George. Nee?

Gauvain: Nee.

George: Helaas...

Zij rolt zich van hem af. Gauvain loopt weg.

George: Eén ding, Gauvain,
blijf niet bij me weg, straks,
alleen om jezelf te straffen.

Wil je?

SCENE 3

Het is nacht. George en Gauvain liggen in bed.

George: Lig je lekker?

Gauvain: Ja.

George: Ik ook.
Zal ik nog iets te drinken halen.

Gauvain: Hoeft niet.

George: Nee?
Slaap je al?

Gauvain: Bijna.

George: Waar denk je aan?

Gauvain: Niets in het bijzonder.

George: Het is warm.
Heb jij het niet warm?

Gauvain: Een beetje.

George: Zal ik een raam voor je open zetten?

Gauvain: Wat je wilt.

George: Ik kan ook je deken een stukje terug slaan.

Gauvain: Mmm.

George: De deur op een kier...

Gauvain: Ga nu maar lekker slapen.

George: Ja.
Slapen.

Stilte.

George: Gauvain?

Gauvain: Mmm.

George: Ik hou van je.

Gauvain: Wat?

George: Ik hou van je.
Schrik je?

Gauvain: Ja.

George: Ik ook.
Ik ben klaarwakker.

-

Maakt het je gelukkig?

Gauvain: Dat weet ik niet.
Nog niet.

denkt na

Betekent dat dan,
dat je al die tijd,
voor dit moment,
niet van me hebt gehouden?

-

George: Misschien hield ik wel van je,
maar wist ik het nog niet?

Gauvain: Zoiets hoor je te weten.

George: Misschien dat het er was,
maar ik het nog niet durfde zien.

Beiden denken na.

Gauvain: Weet je het wel zeker,
nu,

dat je nu van me houdt?

George: Ik denk het wel.

Gauvain: Je denkt het?!

George: Had ik niets moeten zeggen?

Gauvain: Dat was wel rustiger geweest.
Nu ben ik bang het te verliezen.

-

Is het er nog?

George: Bedoel je-

Gauvain: Hou je nog van me?

George: Ik geloof het wel.

Gauvain: Kun je niet ja of nee zeggen?

George: Het is een soort van kleine zeehond,
het beweegt,
het zwemt.
En soms steekt het zijn kopje op.

Kijk, nu,
nu beweegt het!

Ze kijken naar de buik van George.

Gauvain: Je moet er goed op passen.

George: *knikt*

Gauvain: Kun je het niet veilig,
in een of ander laatje doen?

George: Het moet toch adem kunnen halen,
straks sterft het de verstikkingsdood.
Dat mag niet.

Gauvain: Nee,
dat mag niet.

Je moet er wel zuinig op zijn.

George: *knikt*
We zouden het te eten kunnen geven,
samen.
Zonlicht, zeelucht,
eens een aai over zijn bol...

-

Gauvain: Heeft het nu iets nodig?

George: Ik durf me nauwelijks te bewegen.

Gauvain: Zo bang dat je het weer verliest?
Blijf dan maar heel voorzichtig liggen.

George ligt doodstil.

George: En als ik plassen moet?

Gauvain: Ik koop een po.
Of je moet plassen door een zeefje.

George: Een theezeefje?
Hebben we dat?

Gauvain: Ik zorg dat het er komt.

-

George: Gauvain?

Hoe moet het nou,
straks,
als je niet meer bij me bent?

Gauvain: Ik zou jullie kunnen schrijven?

George: Ja, schrijven...

Gauvain: George?
Wil je het nu nog eens zeggen.

George: Wat?

Gauvain: Dat van dat je van me houdt...

BEDRIJF 4
BINNENLAND

Tien jaar later.

SCENE 1

George en Gauvain bevinden zich in een vakantieappartement, ze zitten aan een tafel; resten van een zojuist genuttigd ontbijt. Na een lange stilte.

George: Je kijkt naar me.

Gauvain: Ja.

George: Zo kijk je al drie dagen.

Gauvain: Ja.

George: Is dat niet wat lang?

Gauvain: Vind je?

George: Zolang we hier zijn,
kijk jij zo naar me.

Gauvain: Ja.

George: Ik zou willen dat je me aanraakt.

Stilte.

Gauvain: Je bent mooi.
Heel mooi.

George: Waarom raak je me niet aan?

Gauvain: Dat weet ik niet.

George: Echt niet?

Gauvain: Nee.

Ik kan het niet.

George: Sinds wanneer?

Gauvain: Ik kan het nu niet.

George: Waarom niet?

Gauvain: Dat weet ik niet.

George: Het is hier, alles,
alles voor jou.
Speciaal hierheen gevlogen.

Zou het misschien helpen,
als je ervoor betalen moest?

Gauvain: Hier wordt het echt niet beter van George.

George: Ga jij weleens naar de hoeren?

Gauvain: Alsjeblieft...

George: Is toch een normale vraag.

Gauvain: Nee, dat is het niet.

George: Zal ik iets speciaals aantrekken?

Ik doe alles.

Gauvain: Kun je het niet even laten?
Kun je mij niet even laten?

George: Laten?

Laten?!
Laten?!

Gauvain: Doe niet zo overspannen.

George: Ik ben niet overspannen.
Waarom raak je me niet aan?

Gauvain: Ik doe mijn best.

George: Je best?!

Je best?!

Gauvain: Meer kan ik echt niet doen.

George: Weet je wel hoe erg dat klinkt?

Gauvain: We hebben het toch goed zo,
samen.

George: Goed?!
Goed?!

Sinds wanneer moet jij er, bij mij,
je best voor doen.
We zijn toch niet getrouwd?

Gauvain: Nee.
Is het dan zo belangrijk?

George: Wat?

Gauvain: Nou, dat.

George: Dat, dat, dat.
Is alles was wij hebben.

Gauvain: O.

George: En dat merk je pas als dat er niet meer is.

Gauvain: Dus seks is alles wat wij hebben?

George: Hadden.
Hadden.
Wij hebben het toch nergens over.

Gauvain: Vind je dat?

George: Zo zie ik dat.

Gauvain: Dus jij komt hier alleen om-
Jij maakt alles kapot.

George: Misschien is alles al kapot.
En durf jij dat niet te zien.

Waarom raak je me niet aan?!

Gauvain: Zet een revolver op mijn kop.

George: *doet alsof ze schiet*
Pang!
Lukt het met haar wel?

Gauvain: Jezus!

George: Doe je het met haar nog wel?!

Gauvain: Ik neuk haar elke dag.
Nou goed?
Met haar en duizend hoeren!

George: *drukt haar wijsvinger tegen haar eigen slaap*
Ongeluk brengt mensen samen weet je.
Pang!
Pang!
Pang!

Neem je haar terwijl ze in haar rolstoel zit?

George schiet in de lach. Gauvain vliegt haar naar de strot.

Gauvain: Ik ga hier aan kapot.

George: Jij gaat kapot?!
Jij gaat kapot?!

Gauvain: Ik ga aan jou kapot.

George: Ik heb zo lang begrip gehad!

Gauvain: Begrip?!
Begrip?!
Wat weet jij nou.

George: Wat, wat zou ik moeten weten?
Hoe jij het met je invalide doet?

Gauvain: Snap jij dan helemaal niets?!

George: Nee!
Geil je op haar lamme benen?

Gauvain: Jezus!
Jezus!
Heb jij dan geen geweten?

George: Als jij last hebt,
van dat geknaag,
moet je hier niet zijn.

Gauvain: Ik kan niet anders dan hier zijn.
Snap je dat dan niet?
Begrijp je dat dan nog niet?!
Ik kan niet anders dan bij jou zijn.

Gauvain huilt wanhopig en loopt naar de deur.

Gauvain: Ik doe nooit iets met haar.
Ik doe niets meer met haar.
Ik kan het niet.
Ik kan dit niet.

George: Gauvain...

Gauvain: Nee.

George: Gauvain...

Gauvain loopt overstuur weg.

George: Gauvain!
Kom terug.

SCENE 2

Gauvain en George liggen in bed. Haren in de war. Ze hebben net de liefde bedreven.

Gauvain: *plagend*
Tevreden?

George: *zwijgt*

Gauvain: *lacht*
'k Was bang dat je me op zou vreten.

George: Niet pesten.

Gauvain: Waarom?

George: Niet pesten.

Gauvain: We moeten voortaan gewoon,
je nageltjes knippen,
en je een muilkorfje voor doen.
schiet in de lach

George?

George: *huilt*

SCENE 3

De kamer, alles ligt overhoop. Gauvain zit. George rent door de ruimte, dan naar de deur.

Gauvain: Waar ga je heen?

George: Pissen!
 Janken!
 Lippen stiften!

Gauvain: Zelfmoord op een w.c.?
rolt lachend over de grond

George af, dan terug in deurpost. Ze kijkt hem strak aan. Gauvain hervindt zich.

George: Jij bent niet grappig.

Gauvain: Nee.

George: Ook nooit grappig geweest.

Gauvain: Nee.

George wandelt af, komt weer teruggerend. Wanhopig gaat ze voor hem staan.

George: Als het mij nou gelukkig maakt om-
 Je kunt dingen toch mooier maken!

Gauvain: Mij maak je daarmee niet gelukkig.

George: Stik!
 Stik!
 Stik!
rent af

Gauvain: Ik heb niet altijd trek in,
 Hirosjima Mon Amour of-

George: *in deuropening, roept*
 Klootzak!

Klootzak!

George af. Gauvain naar achteren roepend.

Gauvain: Voor mij is wie wij zijn,
goed genoeg.
Wat wij zijn-
Ach, val dood.

George weer terug op.

Gauvain: Ja! Jij!

George: Weet je, Gauvain,
Ik speel met de leugen, ja,
maar jij,
jij Gauvain,
jij bent die leugen,
ja,
misschien altijd wel geweest.
af

Gauvain: Wat bedoel je daarmee.
Hé!
Wat bedoelde je daarmee?!

Gauvain rent naar achteren, sleept haar het toneel op. En ook over.

Gauvain: Ben jij zo bang onszelf te zijn,
zo bang naakt te zijn?
Zo bang te moeten zien,
dat het wel genoeg kan zijn.

George: Wat? Wat?

Gauvain: Wij!
Wij!
En dat je al die jaren-
Dat wij al die jaren-

George: *overspannen lachend*
Wij?!

Gauvain laat los, ze valt op de grond. Stilte. Gauvain kijkt naar haar.

Gauvain: *zacht*
Ja, George, wij.
Maar dan was jij niet,
die koningsdochter meer,
en trouwde je een boerenlul...

George: *nog steeds overspannen lachend*
Wij?!
Wij?!

Gauvain: Wij.
Is dat wat nooit het licht mag zien?

Wij?
Is dat het?

George: Wij?
Wij?
Wij?

Gauvain: George?

Gauvain af. George kruipt over de grond: "Wij? Wij?"

SCENE 4

Beiden uitgeblust en moegestreden, zittend. Stoelen ver uit elkaar.

George: Dus je gaat?

Gauvain: Ja.

George: Je gaat echt?

Gauvain: Ja.

George: Voor hoelang?

Gauvain: George-

George: Voor hoelang?

Gauvain: Vijf jaar.

George: Vijf jaar alleen op zee.
Wanneer heb je dit besloten?

Gauvain: Dat weet ik niet precies.

-

George: Je laat je sturen naar een dodenplaats.

Gauvain: 'k Laat me niet sturen.

George: Eenzaamheid zal je de dood inknagen.
En de waanzin zit nog eerder op je stoep.

Gauvain: 'k Laat me door niemand sturen.
Nooit niet, nu niet.

George: Schuld drijft jou de dood in, weet je,
en zij.
Zij.

-

Doe je dit voor haar?

Gauvain: *zwijgt*

George: Ik zal niet op je wachten.
loopt weg

Gauvain: Jij hebt nog nooit op mij gewacht,
George.

Ze kijken elkaar aan.

Gauvain: Zij wacht,
wacht, wacht,
op wat ik nooit zal kunnen geven.
En ik wachtte altijd weer op jou.

George: Ben ik schuldig aan jouw leven?

Gauvain: Ik ben verscheurd,
en vraag je,
minder hard te trekken,
aan dat deel wat niet van jou is,
dat deel wat jij niet wilde.
Zo rijt je me uiteen.

En zelfs nu, George,
als ik je opnieuw zou vragen.

George: Ik hou van je.

Gauvain: Wat zou je zeggen, George?

George: Ik,
ik-

Gauvain: *tranen verbijtend*
Dan moet je me nu maar laten gaan.

BEDRIJF 5
THUIS

Tien jaar later.

SCENE 1

Gauvain en George zitten heel dicht bij elkaar. Ze bevinden zich in de pied-à-terre van George.

George: Waarom ben je nu hier.
 Bij mij?

Gauvain: Je belde.

George: Midden in de nacht?

Gauvain: *knikt*

George: Waarom?

Gauvain: Omdat je iemand nodig had.

George: Waarom jou?
 En waarom kwam je?

Gauvain zwijgt, streelt zacht haar wang.

George: Kraakte de lijn?

Gauvain: Een beetje.

George: Huilde ik?
 Hartverscheurend?

Gauvain: Weet je dat niet?

George: Ik weet niets meer.
 Alleen,
 dat ik je heel erg nodig had.

Gauvain neemt haar in zijn armen.

Gauvain: *zacht*
Ik ben veel te lang weggebleven.

George: Hou me vast.
Vaster, vast...

SCENE 2

Gauvain en George in bed.

Gauvain: Vertel me nog eens...

George: Wat?

Gauvain: Van die man.
Die laatste.

George: De kroonprins.

George: Word je dan niet jaloers?

Gauvain: Waarom noemde je hem de kroonprins?

George: *met klagende stem*
“Wie heeft er van mijn gouden bordje gegeten?”
“Wie heeft er uit mijn gouden bekertje gedronken?”

Gauvain: *lacht*
Je bent lief.

George: Ja?

Goed.
De kroonprins en ik lagen in zijn gouden bed.
We hadden net met veel kabaal de liefde bedreven.

Gauvain: Jij maakt nooit kabaal.

George: Sht, stil jij.

De kroonprins zong een huilerig lied,
altijd wanneer hij klaarkwam.
“Breng mij naar jouw wildste zee,
vul me met jouw golvenschuim,
laat me bewe e e e egen,
op het ritme van je go o o olven.”
Het was de eerste keer, dat ik me,
zeg, met huid en haar,
aan hem over gegeven had.
Ik zong dus ook uit volle borst:
“Breng me naar jouw wildste zee ee ee.”

Gauvain: En toen?

George: We lagen in elkaars armen,
en ik streefde zijn gouden haar.

Gauvain: Was je verliefd?

George: Stapel.

Gauvain: Ja?

George: De kroonprins kreunde,
tevreden van geluk,
en viel al snel in slaap.

Weet jij wel, Gauvain,
dat jij een heel goede minnaar bent?

Gauvain: Waarom?

George: Jij blijft bij me.

Gauvain: Daarna?

George: Daarna,
maar altijd.

Maar nu-

Ik lag in dat bed,
met gouden baldakijnen,
toen ik plots zijn voet zag steken,
vanonder het zijden dek.

Gauvain: Ja?

George: En voor mijn ogen,
vergroeiende die voet,
tot een reusachtige vogelklauw.

Gauvain: En toen?

George: Zijn grote teen kromde, werd knoestig ruw.
En uit die teen,
puntig als een stalactiet, stak een kalkachtige nagel.

Die groeide en groeide....

Gauvain: 't Is om te kotsen!

George: De nagel kraste,
krrrr,
tegen het gouden voeteneinde.
Krijt op bord, krrr.
De lamskarbonade van die avond,
duwde, mekkerde: mèèèèèè,
tegen mijn strottenhoofd en-

Gauvain: Wat deed je?
Wat deed je?

George: Ik veerde op.
Sloeg de punt,
van het met edelstenen bezaaide dekbed,
terug over de voet.

Gauvain: En?

George: Het hielp niets.

Gauvain: Want?

George: Het zwiepte steeds terug.

Gauvain: En?

George: Ontblote zijn gehele been!

Gauvain: En?
En?

George: Dat wil je echt niet weten.

Gauvain: Wat zag je?
Wat zag je?
George.

George: Weet jij wel, hoeveel mannen ik heb gehad,
toen jij niet bij me was?

Gauvain: Wil ik dat wel weten?

George: Ik was op zoek naar gouden bergen.

Gauvain: En, hoeveel?

George: “En altijd als ik ze bezat,
deed ik of dat,
wat in me zat,
het lid was van Gauvain.”

Gauvain: Lief, lief meisje.

George: Dom, dom meisje.

Gauvain: Had die kroonprins,
echt van die vreselijke voeten.
Had je ze nooit eerder gezien?

George: Soms leef je de leugen.

Gauvain: Waarom?

George: Gouden bergen...
lacht

Gauvain: *zucht*
Belangrijk.
Voeten.

George: Mmmm...

Gauvain: Ze zijn alleen maar mooi,
als je echt van iemand houdt.

Waarom gooi jij mijn sandalen altijd weg?

George: Jouw gevlochten zeemanschoentjes,
zouden het mooiste rondlopende voetenpaar der aarde,
nog verkrachten.

Gauvain: En?
steekt zijn voet van onder het dekbed

George: Ja.
Om op te vreten.

SCENE 3

George wordt wakker. Ze ligt in bed, alleen. Ze schrikt.

George: Gauvain!
 Gauvain!

Gauvain komt binnen met een papieren zak.

George: Waar was je?!

Gauvain: Om een boodschap.

George: Klootzak!

Gauvain: Wat is er?

George: Dat mag je nooit meer doen.

Gauvain: Wat?

George: Zo, zomaar bij me weg gaan.

Gauvain: Ik heb ontbijt voor je gehaald.

George: Kan me niet schelen.
 Kan me niks schelen.

Gauvain: Maar-

George: Nee!

Gauvain: Ik wilde je niet wakker maken.

George: Ik wil het niet.
 Dat mag je niet.
 Het mag niet.
 Ik wil het niet.
 Niet doen!

Gauvain: Rustig nou maar.

George: Niks, rustig!

Je mag me niet bedriegen.

Gauvain: Dat doe ik niet.

George: Niet zo,
het mag niet,
dat mag je niet.

Gauvain: Lieve George...

George: Waar was je?

Gauvain: Je sliep.

George: Waar was je?

Gauvain: Bij de bakker.

George: Klootzak!

Gauvain: Maar-

George: Waar was je vannacht?

Gauvain: Bij jou,
steeds bij jou.

George: Niet, niet, niet.
Je liegt!
Je liegt!

Gauvain: Ik ben bij jou,
steeds bij jou.

George: Niet.

Gauvain: Altijd alleen bij jou.

George: Je was weg,
ik weet het zeker.
Je was weg.
Waar was je?

Gauvain: Waar had ik moeten zijn?

George: Nou?

Gauvain: Waar had ik moeten zijn?

George: Dat moet jij mij maar uitleggen.

Gauvain: Wat moet ik zeggen?

George: Zo mag je toch niet bij me weggaan?

Gauvain: Waar ik ook ben,
ik ben bij jou,
ik ben met jou,
ik ben in jou,
ik ben jou,
met jou,
Dat mag je nooit vergeten.

George: Waarom zeg je dat?
Wat zeg je?

Gauvain: Dat ik van je hou.

George: Het is heet.

Gauvain: Je hebt koorts, je bent drijfnat.

George: Wat zei je net?

Gauvain: Dat ik heel veel van je hou,
alleen van jou.

George: Waarom moet ik dat onthouden?

Gauvain: Als je dat wilt.

George: Jij bent er toch om het te zeggen?
Toch?
Toch?

Je moet me vasthouden.

Gauvain: Maar natuurlijk.

George: Je moet me vasthouden.

Gauvain: Ik ben hier.

George: Heb je me vast?

Gauvain: Ik heb je vast.

George: Niet loslaten.

Gauvain: Niet loslaten.

George: Nooit loslaten.

Gauvain: Ik heb je stevig vast.
Zo.

George: Waar was je?

Gauvain: Lieve George...

George: Waar was je?

Gauvain: Bij de bakker.

George: Begrijp je niet wat ik bedoel?

Gauvain: Ik heb broodjes voor je gekocht.
Wil je ze zien?

George: Wat?

Gauvain: De broodjes.
Huil je?

George: Je moet me vasthouden.

Gauvain: Ik heb je vast.

George: Je mag niet weggaan.
Nooit meer weggaan.

Gauvain: Zal ik een liedje voor je zingen,
je weghalen uit de nacht?

George: Ik ben bang.

Gauvain: Zal ik je wassen?

George: Zeg me dat het ooit weer dag wordt.

Gauvain: Altijd wordt het dag.
Het is dag.

George: Zonder jou?

Gauvain: Ook zonder mij.
Maar ik ben er.

George: Voor hoe lang nog?

Waar was je vannacht?
Hoe ziet het eruit daar waar je was,
daar waar je heen gaat?

Gauvain: George...

George: Is het mooi?
Ik wil dat het mooi is.
Ik wil dat het daar mooi is.

Gauvain: *zwijgt*

George: Hoelang kan ik je nog aanraken?

Gauvain: Het is alleen een tussenstop.

George: Wat, hier op aarde?

Gauvain: We zien elkaar terug, later.

George: Maar wat moet ik zolang ik hier ben,
alleen,
hier op de grond.

Gauvain: Ik kan jou zien.
Jij kunt mij voelen.

George: Zeker?

Gauvain: Dat zal je zien.

EPILOOG

Ergens buiten.

Gauvain: Kijk eens.

George: Waar?

Gauvain: Daar.
Heel ver weg.

George: Wat zie je?

Gauvain: De zee.

George: Dat kan niet.

Gauvain: Dat zou je denken...

George: Weet jij nog waar we zijn?
Hoe we hier zijn gekomen?

Gauvain: Ze is prachtig blauw,
met bruisend witte koppen.

George: Je bent dronken.
Ik ben dronken.
We moeten heel goed nadenken...

Gauvain: Ik zie scherp,
alles scherp,
strakke lijnen door mijn wimpers.
Het strand lijkt een woestijn.

George: We zijn begonnen in de Wilde Gans,
en toen café het Zwijntje...

Gauvain?

Gauvain: Het is prettig met jou aan zee te zijn.

George: Ik ben de weg kwijt.
Wij zijn de weg kwijt.
Laten we een taxi nemen.

Gauvain: Soms is het prettig te verdwalen.
Voel je de deining?

George: Dat zijn je benen.
Kom.

Gauvain: Ik houd me stevig aan jou vast.

George: Soms helpt het niks je vast te houden.
Je stort ter aarde,
hoe dan ook.

Gauvain: Blijf je bij me?

George: Altijd.

Gauvain: Tot het eindpunt?

George: Tot het uiterste.

Gauvain: Ook als ik val?

George: Ook als je valt.

Gauvain: Dat mag niet.

George: Zo wil ik het.

Gauvain: Als ik val moet je me laten.

George: Maar-

Gauvain: Ik wil dat je me dat belooft.

George: Beloofd.

Gauvain: Goed.

George: Ja?

Gauvain: Heel zeker.

George: Ga je?
Ben je niet bang?

Gauvain: Jij?

George: De wereld draait, alles draait,
mijn middelpunt ben jij.

Gauvain: Laten we gaan zitten.

George: Ik moet kotsen.
Ik ben alles kwijt.

Gauvain: Je moet je er aan over geven.

George: Wat?

Gauvain: Hier te zijn,
op zee,
met mij.
Doe je ogen eens dicht.

George: Ik durf niet,
alles draait en draait.
Zo heftig.

Gauvain: Toe.

George sluit haar ogen.

Gauvain: En?

George: Een golf, enorm,
veel te veel gevoel.
Een zee vol zoute tranen.

Gauvain: Durf je er niet in te duiken?

George: Ik ben bang...

Gauvain: Je hoeft niet bang te zijn.
Ik ben er.

George: Jij bent er.
Hoelang nog?

Gauvain: Geef me je hand.

George geeft Gauvain haar hand.

Gauvain: Zo.
En nu moet je hem loslaten.

Wat zie je?

George: Jij zweeft de ruimte in...
Nadat je, met je handen,
aan de railing stond.
De railing van een mooi wit schip.
Je zwaait.
Je lacht.
Ik ook.
Ik zwaai en lach...
Alsof wij altijd wisten,
dat jij vliegen kon.

Gauvain: Lief meisje.

George: Ik kan nog niet vliegen, Gauvain...

Gauvain: Nee.
Je moet me laten gaan.

George: En dat is goed?

Gauvain: Dat is heel goed.

George: Tot later.

Als ik vleugels heb?

Gauvain: Dag.

George: Dag lief.
Dag lief.
Dag lief.

EINDE